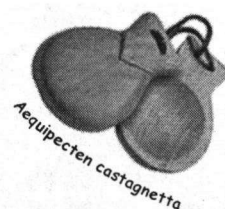

Bermtoerist bij Bonares (Spanje)

Henk Mulder*

De eerste keer dat ik, jaren geleden, naar Bonares ging, had Stef mij een uitstekende routebeschrijving gegeven. Alleen het begin was wat onduidelijk: neem de afslag vóór Bonares. Ik had geen idee welke afslag dat was, dus ik nam maar gewoon de afslag Bonares. Uit de rest van de tekst bleek dat Stef ook die afslag, en niet een afslag eerder, had bedoeld.

Die afslag naar Bonares heb ik daarna nog heel wat keren genomen. Nu, vrijdag 20 oktober 2006, gingen we weer die kant op. Vlak voor we wegreden wees Wil, mijn vrouw, mij op een mailtje van Adrie Kerkhof dat net binnenkwam. Het was een noodkreet om kopij voor de volgende Afzettingen. Ik stopte dat mailtje ver weg in mijn achterhoofd, want ik ging op vakantie, fossielen zoeken. Ik had helemaal geen zin om iets te schrijven. Maar ja, steeds weer dacht ik aan Adrie. Misschien kent u Adrie niet, maar haar geesteskind kent u zeker wel. Dat heeft u nu namelijk in handen. Adrie is, als hoofdredacteur van Afzettingen, belangrijk voor de WTKG. Zonder Adrie zat u nu dit stukje niet te lezen. Zonder Adrie kunnen we de WTKG wel opdoeken.¹

Een dergelijk verzoek van Adrie leg je dus niet zomaar naast je neer. Daarom heb ik toch maar wat aantekeningen over onze reis op papier gezet.

Tot nu toe vertrokken we altijd vanaf Schiphol. Bij de meeste Nederlanders zijn de woorden vliegen en Schiphol ongeveer synoniem. Deze keer gingen we via Rotterdam Airport. Wat een verademing. Wat ons betreft, als het enigszins kan, gaan wij voortaan via dit overzichtelijke, kleinschalige vliegveld, waar je goed je auto kunt parkeren en een hapje kunt eten met een blik op het vliegtuig waarmee je even later zult vertrekken. (tip 1)

Hoe zorg je ervoor dat je op de terugreis voldoende ruimte en ondergewicht hebt om voldoende fossielen en gruis mee terug te kunnen nemen? Sokken waarvan je denkt: draag ik die nog een keer of gooi ik die weg? Meenemen en daar dragen en weggooiden. Idem: sleets ondergoed, zakdoeken, een oude, bijna versleten spijkerbroek, overhemden, slippers. Dat scheelt bovendien wasgoed als je weer thuis bent.

Bergschoenen: op de heenreis in de koffer, op de terugweg aan.

Oude kranten om gruis te drogen: mee en daar in de oudpapierbak.

In het appartementenhotel waar we elk jaar zitten, had ik vorig jaar al geregeld dat ik daar wat zoekspullen mocht achterlaten: zeven, schepje, geologenhamer. Dit keer hebben we nog meer achtergelaten: stoeltje, parasol, plastic zakken en slippers die volgend jaar ook nog gebruikt kunnen worden. (tip 2)

Ik wilde daar ook graag een grote schep hebben, maar die bleek nergens te koop. Omdat een brutaal mens de halve wereld heeft, vroeg ik bij een Hollands(!) restaurantje op het strand of zij misschien een schep hadden en of ik die een week kon lenen. Geen bezwaar. En van een borg wilden ze niets weten. Ik heb de schep later terug gebracht, met als dank een paar fossielen, onder andere enkele grote *Xenophora*'s. Voortaan lenen zij mij met liefde hun schep. (tip 3)

We kwamen vrijdagavond laat, bijna zaterdagmorgen vroeg in ons appartement aan. Nog een paar uur heerlijk op het balkon gezeten en naar de zee gekeken.

Zaterdag ging ik naar Cacela. Officieel schijnt dat een natuurreservaat te zijn geworden, maar nergens staan borden. Ik had gehoord dat je ook wel wat kunt vinden aan de landzijde van het bruggetje op de weg naar Cacela. Na wat struinen door het struikgewas vond ik een plekje waar wel wat te hakken viel, maar het uithaksel viel, na spoelen in het beekje, erg tegen. Ikzelf viel daar even later, zonder iets fraais gevonden te hebben, een flink stuk naar beneden. Arm opengehaald, alles deed pijn, maar gelukkig had ik niet met mijn blote armen of handen in de volop aanwezige schijfctussen gepraaid.

Op dat moment vroeg ik mij wel ernstig af waarom ik deze hobby had gekozen. Of koos deze hobby mij?? Misschien kan Henk Jan van Vliet aan deze kwestie nog eens een diepgravend (we zijn immers WTKG-ers) filosofisch/psychologisch essay wijden? Is Adrie ook weer blij met kopij.

Wij verblijven altijd in een appartement aan de boulevard bij het strand van Monte Gordo. Daar is voldoende ruimte om gruis te drogen, binnen of op het balkon en je hebt een fraai uitzicht over de Atlantische Oceaan. Van Monte Gordo (Portugal) is het ongeveer 80 kilometer, over een prima snelweg, naar Bonares (Spanje). Benzine tank je in Spanje: € 0,94 en niet in Portugal: € 1,23 (tip 4).

Vlak bij Bonares ligt Lucena del Puerto. In de buurt van het kerkhof is daar een weggetje met een diep gat in de berm, verstopt onder grote schijfctussen. Ik had daar al vaker emmers gruis uitgehakt, maar nu was daar iets bijzonders aan de hand. Gelukkig niet letterlijk aan de hand: verstopt onder een dun laagje gruis lag daar een beren- of wolvenklem verstopt. Omdat ik een groot vertrouwen in de mensheid heb, veronderstelde ik dat deze klem niet voor mij maar echt voor een wild dier bestemd was. Het gat ziet er ook echt uit als het hol van een wild dier.

Van ons medelid Marc Grigis had ik gehoord dat er vlak bij Bonares een nieuw stuk weg is aangelegd in de A486 die van Bonares naar San Juan del Puerto loopt. Deze A486

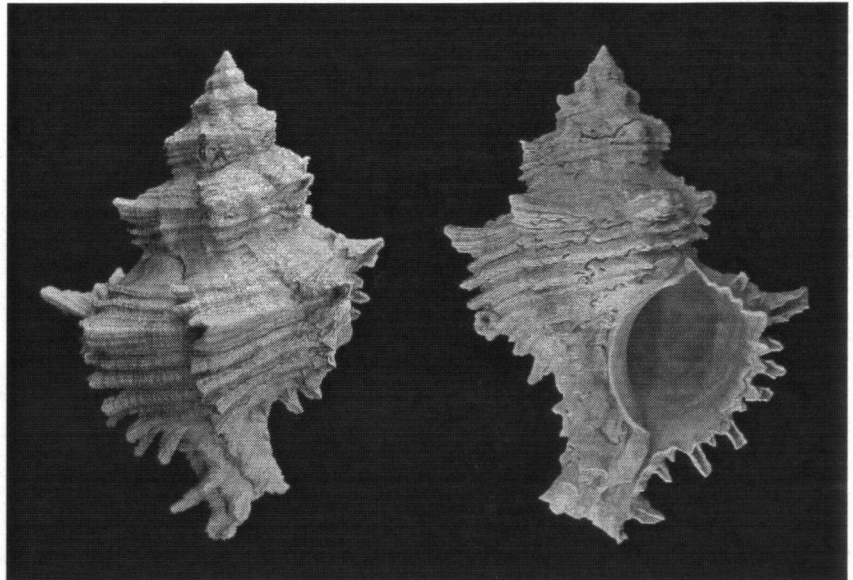
gaat niet meer door Lucena maar er omheen. In de berm van dat nieuwe stuk weg is veel te vinden.

Het gaat hier om de gele zanden uit het Vroeg Pliocene (Zanclien). Marc was er indertijd als eerste bij. Als je ziet wat ik daar nu nog allemaal heb opgeraapt, restjes dus, door Marc en andere zoekers achtergelaten, dan kan ik heftig dromen van een situatie dat ik een keer als eerste bij een dergelijk bouwwerk ben. Dan zou ik vast een vrachtwagen moeten charteren om alle vondsten naar huis te vervoeren.

Langs die nieuwe weg loopt een afwateringsgoot. Met mijn geleende schep kon ik die op een bepaalde plaats wat uitbaggeren (tip 5). Dat leverde een prima spoelplek op voor het eerder verzamelde gruis via zeven 6 en 18. Het grove gruis heb ik in het appartement uitgezocht. Voorzover dat met het fijne gruis niet lukte, mocht dat mee naar huis.

Vier ochtenden zoeken leverde veel op, te veel om op te noemen: *Xenophora*, *Diodora*, *Ficus*, *Gari*, *Solecurtus*, *Architectonica*, *Fossarus*, *Gyrineum marginatum* (wat is dat een lelijkheid), *Semicassis*, *Murex*, *Ocinebrina*, *Tritonalia*, *Mitrella*, *Parvisipho*, *Phos*, *Arcularia*, *Hinia*, *Alectrion*, *Niotha*, *Fasciolaria*, *Fusinus*, *Genota*, *Cancellaria*, *Trigonostoma*, *Scaphander*, *Scaphella*, enzovoort.

De mooiste vondst deed ik op de laatste dag. Onderaan een hoog, onbegaanbaar stuk talud lag een goede bekende uit Miste op mij te wachten, vrijwel onbeschadigd en schoon geregend: een schitterende *Murex aquitanicus* (zie de foto hierboven) ². Eerlijk gezegd is dit exemplaar fraaier dan

De schitterende '*Murex aquitanicus*', hoogte ongeveer 85 mm.

alles wat ik van Miste zag. Ik was al blij geweest met een stuk top, maar ik vond een topstuk. Het verbaast mij dat ik wel een gaaf exemplaar vind, maar geen enkel fragment. Het lijkt wel of iemand dit exemplaar voor mij heeft neergelegd. Dat zou dan vaker mogen gebeuren.

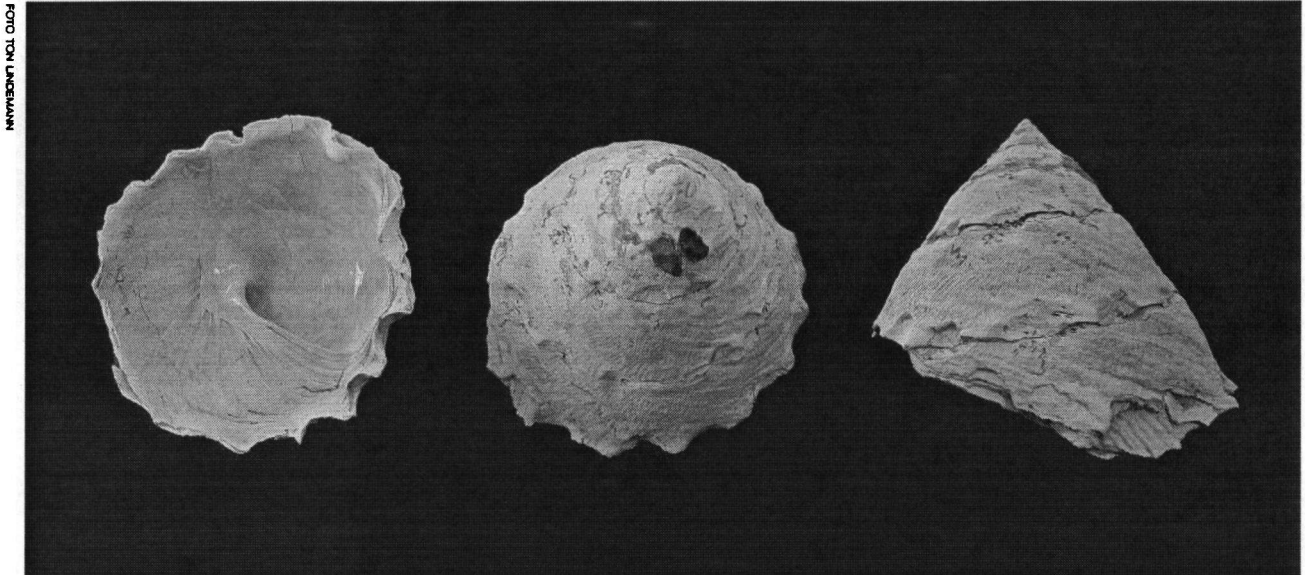
Maandagmorgen verlieten we om 7 uur ons hotel. Het was nog donker, helaas, zoals later zou blijken. Want toen we om 8 uur onze huurauto bij het vliegveld van Faro hadden geparkeerd en onze spullen hadden uitgeladen, vroeg Wil:

"Waar is die zwarte tas?"

"Welke zwarte tas?"

Lucena del Puerto.

De *Xenophora*, hoogte ongeveer 65 mm.

“Die grote waar onder andere die 5-liter-fles fijn gruis in zit”.

Die tas had ik dus, dankzij het donker, op het trottoir bij ons hotel in Monte Gordo laten staan. Goede raad leek, en bleek later, duur. Eerst sloten we achter aan bij een lange rij mensen die net als wij moesten inchecken voor de volgende vlucht naar Nederland.

Tot ons geluk zag ik een jongedame lopen met een bekend groen hesje: een Prima Donna van onze reisorganisatie Prima Vera. Ik liep naar haar toe en legde het probleem uit. Voor ik uitgesproken was, had zij de balie van ons hotel al aan de telefoon. De tas was afgegeven bij de receptie. Vervolgens belde zij een taxibedrijf in Monte Gordo. Een klein uur later kwam er met een noodgang een taxi aanrijden met daarin onze tas. Voor € 49,95 plus een zeer verdiende fooi hadden wij onze tas terug.

Inmiddels zijn wij, en alle vondsten, heelhuids thuis. Als dit stukje naar Adrie is gemaïld, kan ik alles gaan opruimen. Of neen, tot aan 11 november a.s., de determinatiedag Miste in Almelo, ga ik eerst nog wat Miste-spul uitzoeken. Dat is en blijft toch minstens zo bijzonder als alles wat ik deze keer heb verzameld.

*Henk Mulder, Rijnweg 52, 2681SP Monster,
email: hjmulder@kabelfoon.nl

- 1 Dat geldt natuurlijk ook voor andere bestuursleden: zonder Stef en de vele excursies die hij heeft georganiseerd en nog gaat organiseren, heeft de WTKG ook geen bestaansrecht. En zou een moderne club als de WTKG zonder de schitterende site van Sylvia en Ton kunnen? Of zonder de uitgebreide bibliotheek die Har onderhoudt?
En wat zou er van de WTKG terechtkomen als Henk Boerman niet nauwgezet alle verstandige woorden notuleerde die tijdens bestuursvergaderingen worden uitgesproken?
En niet te vergeten onze (inmiddels of bijna DR) Frank, die niet alleen, samen met Ruud, veel voor CR doet, maar ook altijd bereid is om in te springen om een probleem op te lossen, bijvoorbeeld met een lezing als een andere lezinggever verstek laat gaan.
Of de penningmeester. Ik ken hem vrij goed: een (b)aardige man, helaas wel gefrustreerd door een aantal notoire wanbetalers. Maar deze schoen past u ongetwijfeld niet.
- 2 Althans dat dacht ik toen. Op de geweldige Miste-dag in Almelo liet ik mijn ‘*aquitanicus*’ aan enkele kenners zien. Sommigen dachten dat het inderdaad een *aquitanicus* was, anderen aarzelden, maar Arie Janssen wist het absoluut zeker: geen *aquitanicus*. Over enige tijd komt er een Paleontos uit over Bonares. Ik ben benieuwd of mijn topstuk daar in staat.